

„Tak jsem asi byla na záchodě,“ řekla jsem na to. Víc mě trápil fakt, že Mike mohl takhle jednoduše vplout ke mně do domu a vy-zvednout psa. Znamenalo to, že jsem nechala odemčeno.

Mike jako by mi četl myšlenky: „Hele, nic si nevyčítej. Dost jsme toho vypili a nechali se unést. Nakonec je všechno, jak má být. Jake je v pořádku, dům pořád stojí a já o tom nikomu nic neřeknu.“

„Jo, když jsme u těch tajemství...“ začala jsem, zatímco jsem si oprašovala písek z kraťasů a znovu zaujala bojovný postoj. Už jsem byla zase našťvaná. Mike ztuhl. Věděl, o čem mluvím. Chlapi to vždycky vědí. Kdyby neměl spodní čelist tak dobře připevněnou, zřejmě by mu upadla na zem. Zahнала jsem představu, jak ji Jake popadne a někam s ní uteče. „Nechceš mi něco říct?“

Ohlédl se za sebe, směrem k pláži, jako by se snažil promyslet nejrychlejší únikovou trasu. Pak se vrátil pohledem ke mně. Roze-vřené rty se mu lehce chvěly. Netušil, kolik toho vím, ani jak s tím míním naložit. Neměla jsem ale chuť čekat, než to vymyslí.

„Jsi ženatý?“ zeptala jsem se narovinu a Mike vydechl úlevou. Takovou reakci jsem rozhodně nečekala. O čem si myslel, že mluvím?

„Ne, nejsem,“ odpověděl.

„Čí to jsou teda věci?“

„Chtěl jsem říct, že jsem *byl* ženatý. Ale už nejsem.“

„Jistě, to už jsem někde slyšela. Obvykle těsně před tím, než se někdo nečekaně vrátí domů. Že bychom si pak všichni společně sedli a srdečně se tomu zasmáli? Asi ne.“

Sesunul se do jednoho z křesel stojících u vyhaslého krbu. Dívala jsem se na ohořelé špalky, černé, mrtvé uhlíky a přála si, aby šel čas vrátit zpět do včerejšího večera. Do chvíle, kdy jsme seděli venku u ohně a sledovali západ slunce. Proč mu vůbec zapadající slunce připadá melancholické? Dějí se při tom kouzla. Zato ty rána, to je *průšvih*. Byli jsme ukázkový příklad.

Promýšlel svoje doznání a zhluboka si přitom povzdechl. Jako bych já byla ta, které to mělo nějak ublížit. I když, tentokrát by mohlo. Já samozřejmě nejsem nijak upjatá, nepoběžím se domů umýt svěcenou vodou (překvapivé, já vím), ale následující týden budu bydlet hned vedle. A pokud se vrátí paní Mikeová a zjistí, co se stalo, mohla by to chtít žalovat mým zaměstnavatelům. Už jsem viděla tu recenzi: Rozvracečka vztahů spala se sousedem a zapomněla se postarat o psa. Nula hvězdiček, neangažovat, pokud ji uvidíte, volejte policii.

„Odešla,“ pronesl Mike dutě. „Před rokem. Vyšla přímo támhle z těch dveří a už se nevrátila. Mrzí mě, že jsem ti to neřekl. Ale nemusíš se bát, žádné drama nebude. Tedy ne větší, než co tu už máme.“

Ani jsem nevěděla, jestli mu to věřím. Chtěla jsem se ho zeptat, proč to udělala, co udělal on, jestli v tom byl někdo další, jako já, jestli mával svým ptákem při castinzích. Měla jsem ale i další otázky, například: „A ty sis prostě... nechal všechny její věci tak, jak je tu nechala?“

„Ano.“

„To je divné. A asi nezdravé. Celý rok? Její špinavé spodní prádlo je pořád v koši na praní?“

Rozpačitě přikývl: „Já vím.“

„To jsi doufal, že se vrátí, nebo co? A prostě navážete tam, kde jste přestali?“

„To ne,“ vzlykl, a mohl to být potlačovaný smích i pláč. Špičkou boty postrkoval jednu z grilovacích jehel. „Pořád plánuju, že tu uklidím a obrátím list. Věcem, které bychom měli dělat, se ale tak snadno vyhýbá, obzvláště když kolem sebe nemá nikoho, kdo by tě k tomu postrkoval.“ Hlavou přitom hodil směrem k prázdným, opuštěným dunám. Myslím, že jsem tomu rozuměla. Tento týden byly chvíle, kdy jsem se cítila tak osamělá, že bych klidně mohla být

i na Marsu. „Ještě jednou se omlouvám, že jsem ti to neřekl. Prostě mi to nepřišlo... podstatné.“

„Aspoň ne do té doby, než jsi mě ošukal,“ vmetla jsem mu a čekala, že se stáhne ještě víc do sebe. Že z něj zase bude ta prázdná slupka, co se tu včera večer o samotě opíjela zády k zapadajícímu slunci. Místo toho se na mě podíval, pěkně zostra. Takhle jasné oči jsem u něj ještě neviděla.

„Takže ty jsi mi o sobě řekla všechno, jo, Beth? Nic jsi nevynechala, abys nepokazila náladu?“

Normálně bych využila této příležitosti, abych mu poděkovala za to, že se postaral o Jakea, a za šampaňské, vrátila se na svou stranu plotu a udělala všechno pro to, aby mě už nikdy neviděl. Tohle jsem fakt neměla zapotřebí. Já jsem mu nerozbila život na kousky. Nestávalo se mi často, abych nabourala do domu, který už dávno předtím lehl popelem. Z takového domu se ale o to snáz odchází.

Až na to, že z nějakého důvodu to vůbec snadné nebylo. V Mikeových očích jsem hned za jeho obviněním vyčetla i tiché zoufalství. Jako by jedna jeho část prosila, abych neodcházela a nenechávala ho v domě samotného s jeho duchy. Pro mě to ale byla mnohem větší zodpovědnost, než k jaké jsem se tu zavázala.

Jake se ode mě z ničeho nic odlepil a zamířil k Mikeovi. Čenichem se mu otíral o ruku tak dlouho, dokud to Mike nevzdal a nepodrbal ho za ušima. Jake spokojeně mával ocasem a natahoval krk, aby na mě viděl. Svýma neskutečně hnědýma očima po mě střílel ukřivděné pohledy ve smyslu – jak si můžu dovolit i jen pomyslet na to, že bych ho připravila o tak dokonalé drbání. Spratek rozmazlená.

„Fajn,“ řekla jsem. „Myslím, že až naskočí elektřina, to nejmenší, co bys pro mě mohl udělat, je snídaně. Ty mušle by mohly stačit.“ Vykročila jsem směrem ke kbelíku, který nechal stát v písku.

„To nejsou mušle,“ řekl Mike. Vstal a následoval mě.

„Ústřice? Ještě lepší.“ Ale ani ústřice to nebyly. Vypadalo to jako bowlingová koule, kterou příliv vyvrhl na pláž, a ještě zůstala obalená pískem a koryši. Nebo jako jeden ze skleněných rybářských plováků, které se používají na nadnášení sítí a které někdy najdete na pláži nebo spíš v předražovaných přímořských obchodech s dekoracemi. Jenže tahle koule neměla jejich obvyklou modravou nebo zelenkavou barvu. Byla černá jako obsidián, spíš matná než lesklá, a koryši nevypadali, že se na ní jen svezli; zdáli se být její součástí.

Zvedla jsem pohled k Mikeovi. Už se netvářil, jako by trpěl. Naopak, zubil se, šťastný, že jsme přešli na méně ostré téma. I když někteří koryši vypadali dost pichlavě.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

Teď už se usmíval hezky zeširoka: „To je *meteorit*.“

Hleděla jsem do kbelíku. Z Jakea vyšlo krátké zavytí. S našpičovanými ušima ustoupil o krok dozadu.

„No do prdele.“

„Jo. Jak jsem říkal, minulou noc byl meteorický roj. Viděl jsem je padat všude kolem, i slyšel, když narážely na hladinu. Počkal jsem si na denní světlo a šel se podívat, jestli některé nebudou vyplavené na břeh. Jake byl skvělý pomocník, zamířil k téhle věci bez zaváhání, jako by věděl, že to na pláž nepatří. Fakt jsem čekal, že to bude rozbité, no ale podívej se na to!“

V mém snu žádný z meteorů na zem nedopadl. Ztrácely se na půl cesty mezi oblohou a oceánem. Možná můj v šampaňském naložený mozek prostě nezaznamenal zvuky padajících meteoritů. Nebo to byl možná ten otřesný jekot. Duet mého mobilu a divných šutrů kvílících na cestě atmosférou. A kdo ví, co měla vlastně být zač ta oblačná medúza.

Z Jakea se mezitím stala jen malá hromádka na zemi, s divoce mávajícím ocasem. Když viděl, že ho sleduju, zakňučel a padl na